

Tornar a Brideshead

En aquella mansió anglesa hi ha alguna cosa que vull comprendre sobre la fe, l'amor i el dubte

Foto: ITV

Tots els estius torno a Brideshead. No literalment, esclar. Hi torno des del menjador de casa. Cap a mitjans d'agost, dedico un dia sencer a tornar a veure seguits els onze capítols de la que, per a mi, és la millor sèrie del món. Si em llegiu habitualment, sabreu que tinc alguns rituals. Aquest és el d'inici de curs.

Estrenada l'any 1981, i produïda per la mítica Granada TV, l'adaptació televisiva de l'*Opus Magnum* (tal i com ell mateix s'hi referia) d'Evelyn Waugh va marcar un abans i un després en la història de les sèries. Ho té tot: la fidelitat a l'obra original, els paisatges interiors i exteriors, un Jeremy Irons que sembla que estigui xiuxiuejant-te la història a cau d'orella assegut al sofà de casa teva i la banda sonora de Geoffrey Burgon, que t'amara com una pluja fina, sense que gairebé te n'adonis.

Quina pèrdua de temps, pensareu. Quina tonteria. Amb la de coses que hi ha per veure, per llegir i per fer. Per què dedicar un dia a veure una sèrie que ja has vist tantes vegades? Sí, ho sé, però Brideshead em torna a casa. Per això, més enllà de la seva qualitat tècnica, és la meva sèrie preferida. Hi torno sempre un any més gran, havent après algunes coses i preparada, per tant, per veure amb la mirada modificada l'idil·li d'en Charles Ryder amb la família Flyte. És la frivolitat i el pes de la vida, tot alhora. La decadència, el fracàs, la malenconia i la resistència a deixar anar llast. És ser conscient que, com en Sebastian Flyte, tots correm el perill d'autodestruir-nos quan l'esdevenir no ens resulta confortable ni arcàdic, com en la infantesa.

I és la pròpia recerca dels personatges la que ho ratifica. En una conversa amb la Julia Flyte, en Charles diu: ?Potser tu i jo no siguem res més que paradigmes, i aquesta tristesa que a vegades

ens embolcalla neixi de la desil·lusió de la nostra recerca, cadascú a través i més enllà de l'altre, entreveient momentàniament, i de tant en tant, l'ombra que tomba la cantonada una o dues passes abans que nosaltres?.

És en aquests paradigmes que em retrobo, cada agost. Amb la desil·lusió de la meua pròpia recerca, probablement. També amb la constatació que tots anem una mica a la deriva, que estem perduts i que només volem pertànyer a algun lloc. O a algú. Que arrosseguem culpes i penitències. Que fugim.

Brideshead és dialogar amb la memòria. Amb la d'en Charles, naturalment, però també amb la meua. Trigo un dia a veure-la i un dia més a acabar de pair-la. A desxifrar quins mecanismes m'ha fet saltar aquesta vegada, amb quines parts de mi m'ha enfrontat.

És per això, que hi torno. Perquè en aquella mansió anglesa hi ha alguna cosa universal, alguna cosa que vull comprendre sobre la fe, l'amor i el dubte humans. Necessito que cada any la panxa em faci una mica més de mal quan la Julia diu allò que ?a vegades, el passat i el futur empenyen tant, cadascun des de la seva banda, que deixen molt poc espai al present?. El pes d'allò que ja hem fet i les expectatives sobre el que vindrà. I enmig, aquest espai fràgil que beu de totes dues fonts i alhora se'n ressent.

Encara he de tornar a cals Flyte molts estius per acabar de comprendre algunes coses. Sospito que tenen a veure amb la necessitat d'enderrocar alguna cosa per poder construir-ne alguna de nova al damunt. Amb les mateixes pedres. Fins i tot si és una Arcàdia.

Mentrestant, en el meu present estret, cada vegada que els visito, constato que la memòria és la manera com expliquem -a nosaltres mateixos, sobretot- allò que ja ens ha passat, al cap del temps. Un relat bell, intens i pertorbador a parts iguals, com Brideshead.